

HER ŞEY GÜZEL OLACAK

Mehmet KAHRAMAN

Pencereden onu seyrediyorum. İftara az kaldı. Telaş içinde dönüp duruyor mutfakta. Yemeği ocağa koydu, pirinci yıkadı, şimdi salata malzemelerini çıkaracak dolaptan. Bıçağı bulamayacak ve alt çekmecedden başka bir bıçak çıkaracak, ince ince doğrayacak. Her zamanki gibi titiz. İçi öyle rahat ediyor. Bir sonbahar akşamının kızılığında, tatlı tatlı gülümseyecek sofraya hazır olduğunda.

Kafasından neler geçiyor az çok tahmin edebiliyorum. Sonuçta birlikte geçirilmiş on dört yıllık bir hayat, ezberliyorsunuz birbirinizin hayatını. Nerede ne yapacak. Nasıl konuşacak. Kaçta kalkacak. Kaç kaşık çay koyacak. Yemek ne zaman yenecek. Ev ne zaman temizlenecek. Çocukları kim çalıştıracak. Kaçta yatılacak. Basit gibi görünen fakat inceliklerle zenginleşen bir dünya bu. Bunu şimdi şimdi fark ediyorum. Ben bahçeyi temizlerken nasıl onu düşünüyorsam o da beni düşünüyor, bundan eminim. Benim damak tadıma uygun olsun diye özen gösteriyor. Tuzunu, karabiberini, kimyonunu hassas teraziyile ölçüp atıyor. Gönülden diyor sorunca. O soruyla nasıl da mutlu oluyor. Bu kadar kolay mı mutlu olması.

Evet, kolay. Düğün alışverişi yaptığımızda bile böyle gülümsüyordu. Alıyoruz ama paramız yetecek mi diye soruyor, annesinin çimdiklemesine aldırmadan. Annesinin isteklerinin çoğunu alamamıştık. Düğün boyunca surat asması ondandı belki de. Konu açıldığında hâlâ o günü hatırlatmaktan keyif alır.

Her şey tam olacak değil ya!

Ama nasıl oluyorsa her şeyi tam oluyor. Bazen kendimden kuşkulaniyorum. Bir yerde yanlış bir şeyler var gibi geliyor. Her şey istediğin gibi. Daha ne olsun diyor, şükret hâline. Şükrediyorum ama yine de yanlış giden bir şey var.

Musluktan çaydanlığa su dolduruyor. Çeşmenin damlatmadığından emin, çaydanlığı ocağa koyuyor. Kısa bir kayboluş. Işıklar yanıyor.

Şimdi perdeyi çekmeye gelecek. Uzanan beyaz kolu görünecek. Hadi artık gelsene içeri diyecek. Bak bu sefer farklı bir şey yaptım. Soğutma. Üstüne de çay koyuyorum. Rüzgâr olmasa bademin altında içerdik diyecek. Sen terlemedin mi? Üşürsün, demedi deme. Sonra kulunçlarını diyorsun. Orada biraz daha oturacaksan havlu koyalım sırtına. Emine'yle göndereyim mi. Emine kızım. Babana... Gerek yok geliyorum. Terlemedim. Bugün biraz tembelim. Beş metre ancak bellegebildim. Hamlıktandır. Bu sene eline ilk alıyorsun. Ama dikkat et, iki gün ağrısını çekersin. Kendini yorma. Her şey tam olacak değil ya. Yarın olsun.

İşte yine o fotoğraf. Hayat çok güzel değil mi? Sen yanımda olduktan sonra her şey çok güzel. Bademin altındayız. Bir ikindi sonrası, semaverden çay koyuyor. İçinde kelebekler uçuşuyor. Emine'nin doğumuna iki ay var, ona ördüğü patikleri yeleğinin cebinden çıkarıp gösteriyor. Başını omzuma yaslıyor.

Hayır, bu fotoğraf değil hatırlamak istediğim. Bir kavga anı yok mu? Bağırduğım, kapıyı çarpıp çıktığım bir an. İşten geldiğim bir akşam, yorgunum, huzursuzum, müdürle kapışmışım. Evde hiçbir şey kalmadı, alışverişe gitmemiz lazım diyor. Hep iş çıkışına mı denk geliyor bu eksikler. Hafta sonu olamaz mı? Bakkal iki adım ötede, alamaz mısın? Sinirim tepemde, ne alıyorsan git kendin al. Huzursuz bir kalp sevgiyi anlayamıyor. Üç gün hiç konuşmadı. Yemekleri hazırlayıp sofrayı kurdu, yatak odasına gitti. Üç gün. İlk gün küstüğünü anlamadım, ikinci gün uzaktan uzağa seslendim, küstün mü, bu güzel yüze asık surat yakışmıyor dedim. Özür dilerim seni anlayamadım, dedim gece yatarken. Üçüncü gün akşam, yemeğe oturdu. Konuşmuyordu ama. Yorgundum biliyorsun, müdürle tartışmışım, öfkeliydim. Ondandır... Tekrar özür diliyorum. Sadece seninle yürümek istiyordum, alışveriş bahaneydi, koluna girip yürümek dedi fısıltıyla. Neden öyle söylemedin? Bana da iyi gelirdi, ama eksik sayınca kafam attı. Neyse ki güldü, o gülünce sofranın tadı geldi.

Hayır, bu da değil, bu da değil, hiçbir şey hatırlamak istemiyorum. Hiçbir görüntü olmadan bir gece geçirmek, rüyasız uyumak. Onu öyle görünce suçluluktan içim parçalanıyor. Kâbus gibi uyanıyorum, kalkınca kaldığı yerden devam ediyor rüya. Yine bademin altındayım. Mutfaktan yalnızca başı görünüyor. Yemeği ocağa koyuyor. Birazdan pirinci yıkayacak. Salata veya yoğurt için dolaba gidecek. Artık eski titizliği yok, yoruluyor. Kolları ağrıyor. Dolabın üst raflarına yetişemeyince sinirleniyor. Beni çağırmak zorunda. Mutfağına hâkim değil, istediği gibi temizleyemiyor evi. Emine'ye tarif ediyor nasıl yaptırmak istiyorsa. Hiçbir şey onunki gibi olmuyor.

Olmaz da. Çünkü kendisi de başkasına muhtaç. Bütün bunlar niye oldu? Senin şükürsüzlüğün yüzünden. Sanki rüyada gibiydik. Her şey güzel. Hepimiz mutluyuz. Rüyalarımı süsleyen bir kadımla evliyim. En kötü kavgamız iki gün sürüyor. Normal mi? İnsan değil miyiz, bir şey eksik olmalı. Bak işte her şey tam olunca sıkıntı başlıyor.

Ben aynı rüyayı görüyorum her gece, biliyor musun? Ama hiç düşmüyorum. Şarkı söyleyerek gidiyoruz. Termostan çay koyuyorum sana. Bir elin direksiyonda. Emine okulda öğrendiği türkülerini söylüyor, arada fıkra anlatıyor, sonra gördüğü tabelaları okuyor. Antalya 90 km. az kalmış değil mi baba. Az kalmış, birazdan varacağız. Varamıyoruz bir türlü. Biz gittikçe yol uzuyor. Alacakaranlık filmlerinden birindeyiz sanki. Yolun birbirine eklendiğini görüyorum. Sen daha çok gaza basıyorsun. Sanki koşu bandındaymışız. Ter şakaklarından akıyor. Sonra nasıl olduysa yol birden bitiyor. Ve hepimiz bağırmaya başlıyoruz.

Gerçekte de bağırдық mı? Ben hiçbir şey hatırlamıyorum. Köpeği geç fark ettim bunu biliyorum. İlginçtir direksiyonu kırdığımda hâlâ çayımı yudumlamaya çalışıyorum. Şarapole gidiyoruz biliyorum, fakat zihnim başka bir dünyanın içinde sanki. Yan yattığımız hâlde yatakta olduğumu zannediyordum. Hastaneye gidene kadar kaza yaptığımızı anlayamadım. Bacağım kırılmış haberim yok, en çok da çayın üstüme dökülmesine kızıyorum.

Ben bağırığımı hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Bütün acıyı; Allahtan emniyet kemerim takılıydı, yoksa camdan fırlar giderdim.

Çok da hızlı değildik aslında. Geç fark ettim.

Başına gelecek olduktan sonra hızlı da gitsen yavaş da gitsen gelir.

Geçecek bunlar, tekrar yürüyeceksin. İnan bana. Ama sen kendini bırakma. Bırakırsan, inancını kaybedersen o zaman biter.

Hiç hissetmiyorum. Kımıldamıyor bile.

Olsun. Yeter ki inan.

Ama...

Tamam, konuyu kapatalım. Bu konu burada bitti. Bir daha duymayacağım.

Sesleri duymuyorum. Yalnızca görüntüler var, hep o mutfaktaki görüntü. İftara iki saat var. Telaşlı ama öyle güzel ve mutlu ki, bir hayal olsa ancak bu kadar olur.

Yamaca kurulu evin önündeki küçük alanı bahçe yapmaya çalışıyorum. Nasıl demişti: burayı bellesen de domates, biber, patlıcan, salatalık eksek... Demiştin ki: ne gerek var, harcadığımız emeğe değmez, pazardan alırsın. Demiştin ki: biliyorum ama kendi emeğimizi yemek daha lezzetli olmaz mı? Hormonsuz üstelik. Demiştin ki: tamam o zaman, bellerim ama hiç alışık değilim. Demiştin ki: ilk başta zor olur ama sen her şeyin üstesinden gelirsin. Gülerek demiştin ki: çok gaza geldim çabuk belin yerini söyle.

Badem yeni yeni çiçek açıyordu. Yine kış vurur buna. Öyle güzel çiçeklerden sonra hiç bademini yiyemememiz ne kötü. Kocaman bir naylon alsa da üstünü kapatsak nasıl olur?

Hiç olur mu? Daha önce öyle bir şey görmedim.

Biz ilkleri başlatırız.

Sen tamam dedikten sonra sorun yok, bana ne yapacağımı söyle yeter.

Şimdi her şeyi boş ver de şuraya bir kilim ser sen, ben de semaverini alıp geleyim, başka neler yapalım onları konuşalım.

Yapılacak o kadar çok şey vardı ki hiçbirini yapamadık. Konuşmadık bile. Konuşabilseydik kaldığımız yerden devam ederdik. Eskisi gibi olmazdı, tamam, olmazdı ben de biliyorum, ama böyle olmak zorunda değildi.

Hayat devam ediyor...

Nasıl devam ediyor?

Annesini kovdu evden. Hastaneden çıktığı günün akşamı, yanında kimseyi istemedi, özellikle annesinin bakışlarından, kendinden daha çok acı çekiyormuş gibi duran yüzünden, titreyen sesinden, her an çığlık atacakmış gibi duran hâlinden. İçinde çok büyük bir öfke vardı. Yüzü kapkaraydı. Kendimi onun yerine koydum. Bir an dehşet içinde kaldım. Eskiden yap-

tığım hiçbir şeyi yapamıyorsun. Haykırmak, isyan etmek istiyorsun, belki ölmek en iyisi, ama o da elinden gelmiyor. Çaresiz tekerlekli sandalyeyi sürüyorum. Konuşmuyor.

Bir söz vermiştik, hiçbir şeyin huzurumuzu bozmasına izin vermeyecektik. Aşk her şeyin üstesinden gelirdi, çok sevecektik. Seviyorduk da...

Hayat istediğin gibi giderken güzel sözler söylemek kolay. Fakat küçük bir çelme yiyince allak bullak oluyorsun. Resmen dağılıyorsun. Parlak kelimeler, verilen sözler, edilen yeminler bir anda unutuluyor. Ta ki acısı geçene dek.

Her gece bunları düşünüyorum. Ya o hâlde ben olsaydım. Hangi cümleler beni yatıştırırdı. Sabır deyip yine de gülebilir miydim? Gecenin ilerleyen saatlerinde, sahte cevaplarla uyuyup kalıyorum.

Sonra bir sabah, evliliğimizin ilk günlerindeki gibi elini başıma koyup uyandırıyor. Elini tutup tutmamakta kararsız kalıyorum. Ya çekerse kendini, bir daha hiç tutmak istemezsem. Yine de tutuyorum. Çekmiyor. Eksik gibiyim diyor. Gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor. İki elini birden tutup iyice sıkıyorum. Öpüyorum. Sen hep ne derdin, hatırlasana. “Her şey tam olacak değil ya.” Bunu sen demez miydin? Allah bizi sınıyor bir tanem, hangimizin sabredeceğini, hangimizin daha iyi amellerde bulunacağını görmek için sınıyor. Senin yerinde ben olabilirdim ya da kızımız, imtihan sadece senin değil yine hepimizin olurdu. Bunu söylemek kolay biliyorum, ama seni umutsuz görmek daha çok yaralıyor bizi.

Artık eksik bir şeyler var hayatımızda. Değil mi?

Her şey tam olunca yoruluyor insan.

Yorulduk. Biraz dinlenmeliyiz. En iyisi ben bahçeyi çapalayayım diyorum belki dinlenirim. O zaman ben de sana kahve yapayım diyor. Başı görünüyor yalnızca. Onu seyrettiğimin farkında değil. İnan bana diyorum içimden, her şey çok güzel olacak. Bunu diyorum ama içimdeki şeytan da boş durmuyor. O tekerlekli sandalyede sen olsaydın yine öyle düşünür müydün? Bu soruyla tekrar başa dönüyorum.

Oturduğum yerden onu seyrediyorum. O bunu bilmiyor.